

DOUĂ REVISTE COMPLETE IN ACELAȘ PREȚ

6 — 12 MAI 1943
NR 848 — ANUL XVII
— 30 LEI —



DE LA PASĂREA LA CIUMATA LA

ASTAZI ni se pare tuturor foarte firesc să primim la domiciliu, în schimbul unei taxe foarte mici, pachete și scrisori. V'ați gândit oare câtă ingeniozitate și cât efort au depus generații după generații de specialiști, până la actuala organizare a serviciului de poștă național și internațional?

Dacă timbrul poștal n'are o vechime mai mare de un veac, în schimb, ideea de a transmite știri și mesaje a preocupat spiritul omenesc din cele mai vechi timpuri. Cyrus, regele Persilor, care a trăit 560 de ani înainte de Cristos, în timpul expediției îndreptate împotriva Scitilor, a fost primul conducător de armate care s'a gândit să înlocuiască semnalizarea cu focuri prin transmiterea de ordine și mesaje scrise. El a organizat un serviciu de stafete călări. Călăreți încercați, așezați din distanță în distanță, își transmiteau per-



Extremele vârstei se întâlnesc cu aceeași pasiune la expozițiile filatelice

gamentele conținând ordinele urgente și secrete ale regelui.

Cu două mii de ani în urmă împăratul August a instituit în tot imperiul roman un serviciu de poștă analog. Grecii întrebuințau și ei stafetele și vă amintiți desigur de celebra stafetă dela Marathon, viteazul soldat, care după ce anunță victoria atenienilor cade și moare.

Vechii gali au folosit multă vreme focurile aprinse pe coline și pe munți ca mijloc de a comunica anumite știri. Odată cu isbânzile lui Vercingetorix sistemul focurilor a fost înlocuit cu organizarea stafetelor.

Soldatii eroului gal erau foarte buni atleți. Ei alergau cu o viteză extraordinară, astfel încât poșta lui Vercingetorix a fost sprijinită pe un număr mare de infanteriști înzestrați cu picioare iuți și într'aripate.

Evul de Mijloc a păstrat obiceiul de a folosi călăreți la transmiterea de știri. Regii, oamenii politici, marile ordine călugărești, casele de export și de import au reușit în câteva veacuri să împânzească Europa cu serviciile lor poștale bazate pe cal și pe călăreț. Mesagerii călări erau înarmați pentru a se putea apăra în cazul unor agresiuni.

Pentru ca oamenii întrebuințați în serviciul poștal să nu uite de primejdiile pe care le-ar fi înfruntat în caz de călcare a consemnului, poștarii-călări aveau pe uniformele lor o insignă înfățișând roata și spânzurătoarea.

Curierii necinstiți erau pedepsiți prin tragere pe roată sau prin spânzurare

Câteva dintre mărcile care circulă azi în Europa



COPERTA NOASTRĂ:

Kristina Söderbaum, vedeta filmului tehnicolor „Orașul de Aur”
(foto: Ufa-O. C. R.)

MARCA POȘTALA DE AZI

În cazul când omul căruia îi erau adresate scrisori sau pachete era bolnav de ciumă sau de holeră — boli care bântuiau în Europa — poștarul se achita de obligațiunea luată înmânând destinatarului cele cuvenite cu ajutorul unei prăjini care se termina printr'un cârlig.

Acest cârlig era numit în Europa centrală „Pestvogel”, adică „Pasărea ciumată”.

În țările românești serviciul poștelor organizat abea acum un veac și jumătate se baza mai ales pe sistemul diligențelor și pe acela al stafetelor călări. În decursul veacurilor, s'au întrebuințat în scopul transmiterii de mesaje și păsări dresate: porumbei și șoimi. Cu timpul, serviciile poștale s'au organizat în întreaga Europă. Mijloacele de comunicare s'au înmulțit și s'au perfecționat. În locul cavalerilor rășleți au apărut diligențele trase de patru sau șase cai. Comunicațiile între provincii și chiar între țări făceau progrese.

Dar sistemul acesta însemna o pierdere de timp prea mare și o imensă cheltuială. De obicei poștași își pierdeau o mare parte din timp tocmindu-se pentru onorariu. Traficul era foarte scump



Un aspect dela bursa filatelică a Parisului, care se ține de obicei pe Champs-Élysées

și oamenii săraci nu-și putea îngădui să se folosească de poștă

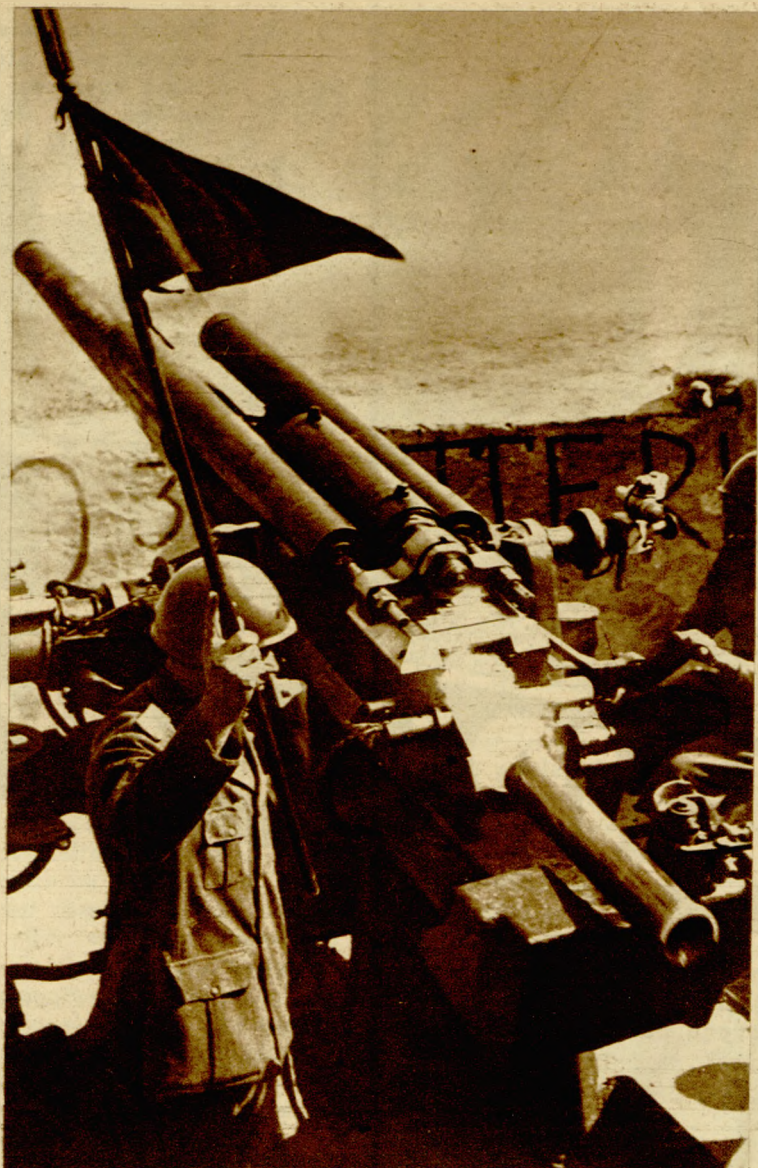
Prima organizare a poștei în forma ei modernă s'a produs în Anglia, unde în anul 1838 s'a pus bazele unui serviciu poștal interurban. Scrisorile închise în plicuri, erau duse la destinația indicată, iar costul serviciului de transmitere era plătit de persoana care primea scrisoarea. Șeful poștelor, Rowland Hill, a observat însă, că cea mai mare parte dintre clienții poștelor refuzau să primească plicul pentru a nu plăti. Adresele erau astfel întocmite încât conțineau adesea, în mod laconic, comunicarea din plic.

Correspondenții citeau adresa și inapoiau funcționarului poștal plicul fără să plătească taxa cuvenită, declarând în mod obișnuit că nu cunosc pe cel ce le adresase scrisoarea. Datorită acestui fel de a frauda, serviciul poștelor era deficitar. Rowland Hill a avut atunci ideea de a introduce vigneta poștală, un fel de timbru tipărit de Trezorerie. Scrisorilor trebuia să fie prevăzute cu această vigneta care se afla de vânzare la toate magazinele. Ca o consecvență a acestei inovații taxele poștale au fost mult scăzute.

În veacul al 19-lea mai toate țările europene au pus în aplicare sistemul timbrării în momentul expediției. De atunci și până astăzi poșta a progresat considerabil mai ales dela descoperirea mijloacelor de deplasare rapidă, cum este avionul sau pachebotul Transoceanic.

Dreapta: „Armele Franței”, o serie de mărci rare, mult căutate de colecționari





Tun special care poate fi utilizat cu aceeași eficacitate contra vaselor ca și contra avioanelor

A PĂRAREA coastelor italiene a constituit totdeauna problema căreia Statul Major i-a acordat un interes dintre cele mai deosebite. Chiar din primii ani ai regimului fascist, tehnicienii militari, la îndemnul și bizuiți pe colaborarea Ducelui, au început să lucreze la impunătorul ansamblu defensiv, alcătuit dintr-un brâu de guri de foc fixe și mobile. Spunem fixe și mobile, pentru că trebuie să avem în vedere faptul că apărarea coastei italiene se face prin artileria organizată în cazemate și turele ultra-moderne, precum și cu trenurile blindate transportând piese grele de artilerie, care se deplasează de-a-lungul coastei, apoi cu ajutorul aviației speciale și cu „Mas“-urile, care au devenit celebre în

urma strălucitelor lor acțiuni. Se înțelege că nu pot fi date informații asupra sistemului defensiv fix, tot ceea ce se poate spune este că posturile de artilerie sunt astfel așezate încât nicio zonă de un metru pătrat să nu rămână fără supraveghere și fără posibilitatea tirului de pe coastă. Sistemul defensiv fix este legat, în elementele lui,

printr-un dublu circuit: unul de inter-comunicație și altul de comunicație cu un centru vital care dirijează în ansamblu acțiunea de apărare după ce a primit, aproape instantaneu, datele acțiunilor locale. Cazematele sunt astfel concepute încât piesele să se poată ascunde după ce trag. Turele, care lasă evidente țevile tunurilor, sunt camuflate prin rețeaua de fum care împiedică vizibilitatea atât din larg cât și din văzduh. Datele necesare tirului sunt culese printr-o metodă, despre care se poate spune numai, deocamdată, că este genială, dat fiindcă ea oferă cu repeziciune și exactitate toate elementele tirului, chiar și în cazul în care pânza de fum trebuie să fie absolut compactă.

Al doilea element al apărării coastei: trenul-baterie, se deplasează pe o linie continuă care urmează coasta linie dublă pentru ca orice manevră să poată fi făcută repede în cele două sensuri ale direcției. Acest tren-baterie, înzestrat cu piese grele, are menirea de a stabili linia de foc între două puncte, angajate în două atacuri distanțate ale coastei. Trenul-baterie stabilește pânza de foc intermediară, și la nevoie, aleargă la un sistem sau la altul de cazemate pentru a intensifica tirul. Rapiditatea cu care se mișcă acest tren este maximă, iar

genialitatea acestei invenții, care este italiană, constă în faptul că trenul este însoțit de un imens depozit ambulat cum și de o „uzină necesară reparării“ și recalibrării țevelor, precum și ajustării mecanismelor și adaptării muniției. Sistemul de amortizare al tunurilor acestui tren se bazează pe un principiu cu totul revoluționar, care face cu puțință ca trenul să poată trage chiar din mers, fapt cu puțință și datorită unei noi tabeli de calcul, în care se ține seama, împreună cu celelalte date de tir și de viteză cu care parcurge trenul în timpul tragerii.

Al treilea element de apărare este așa numita vedetă rapidă sau Mas-ul (Motoscafo Anti Sommergibili). Această ambarca-



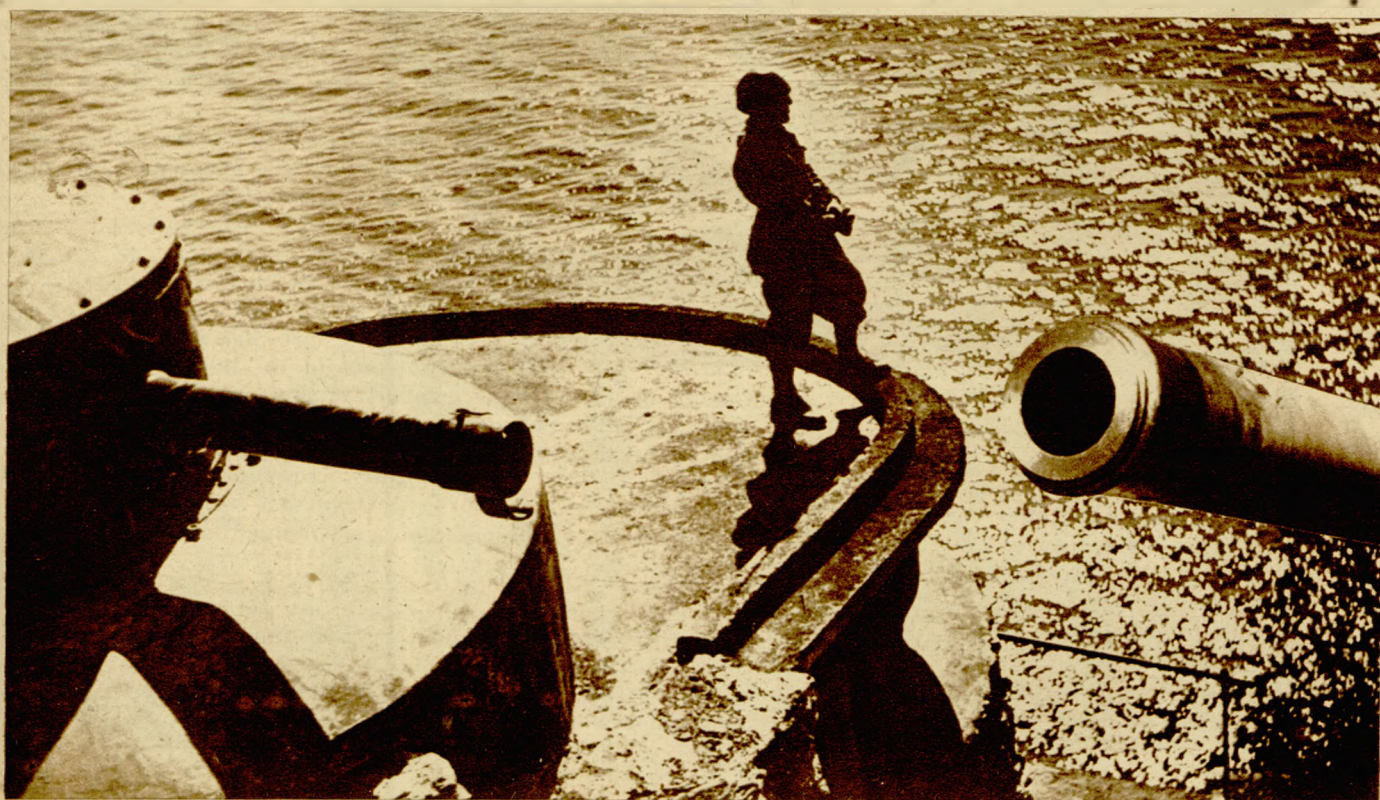
Unul dintre trenurile blindate puse în slujba apărării coastelor

ție înzestrată cu una sau trei mitraliere anti-aeriene, cu două sau patru torpile, și completată în armamentul ei cu armele automate ale echipajului, are menirea de a stabili un zid la limita autonomiei lor în larg, împotriva navelor de suprafață sau submarine, având intenția să atace coasta. Dar pe lângă rolul lor defensiv, Mas-urile mai au și un rol ofensiv, în sensul că pornesc la atacarea navelor vrășmașe nevoite să treacă prin puncte obligate și în cadrul autonomiei lor.

Aviația este al patrulea element de apărare a coastei. Ea funcționează ca instrument de recunoaștere și de ofensivă. Un sistem de aeroporturi speciale au fost construite la distanțe anumite de-a-lungul întregii coaste italiene.

Aceste patru elemente alcătuiesc uneltele de apărare imediată a coastei, și ele acționează după o strategie și o tactică specială. Trebuie să spunem că acest complex aparat defensiv este numai o parte din sistemul de apărare a teritoriului. Avem de aface deci cu un capitol al apărării naționale, cu un capitol care se numește apărarea coastei și care constituie în sistemul de ziduri fixe și mobile puse împotriva coto-pitorului un stadiu: stadiul coastei.

**CUM SUNT
APĂRATE
COASTELE
ITALIENE**



Tunuri uriașe și turele de tragere rapidă și eficace cu care sunt presărate sistematic coastele italiene

IN TIMP DE RĂZBOIU

Balenă vânată în apele Nordului de echipajul vasului francez „Marie Thérèse”

Fluxul oceanului a runcat pe o plajă sâmbiană numeroși puștii balenă care au rămas imobilizați în nisip



BALENELE gustă BUCURIA păcii

DINTRE toate animalele creației, balena, care a găzduit în burta ei pe biblicul Ionaș, a fost întotdeauna căutată și disputată.

În trecutul nu prea îndepărtat s'au dus în nopțile polare, lupte sângeroase pentru vânarea acestui animal marin.

Cu câțva timp înainte de actualul război, balena a suscitat lungi dispute juridice și politice. Într'adevăr, balena merita ca lumea să se ocupe cu atâta interes de ea. În timpuri în care lipsese grăsimile și uleiurile, aceste două materii sunt căutate cu ardore și di-putate cu lăcomie. Balena posedă din abundență și grăsime și uleiuri.

Înainte de război, câteva orașe norvegice trăiau exclusiv din industrializarea grăsimilor și uleiurilor aflate în corpul balenei. Iată câteva exemple: Sandnessfjord, Lervik, Tonsberg.

În veacul al XI-lea, bascii din Franța se ocupau intens cu vânarea balenelor.

În veacul al XIII-lea locuitorii din golful Biscayei au cunoscut vremuri de mare prosperitate datorită fructuoaselor vânători de balene.

Încetul cu încetul vânărea balenelor cu unelte vechi — cângi și otgoane — a devenit mai grea. Bascii au construit atunci vase de 100 de tone, capabile să înfrunte furtunile oceanului și porniră pe mare să caute balene.

Acești vânători de balene au descoperit America înainte de Columb. Au traversat oceanul și au botezat noul continent: Terra Nuova. De asemenea, aceiași vânători de balene au descoperit insula Groenlanda, care cu veacuri în urmă era un loc înverzit și populat după cum indică și numele.

La începutul veacului al 17-lea, un pescar și navigator englez Henry Hudson a descoperit, în regiunile nordice, balena arctică, capabilă să furnizeze cantități enorme de uleiuri și grăsimi.

Pe vremea aceea uriașul animal marin era ucis cu cângile și legat cu otgoanele.

În urma acestei descoperiri, pescarii recrutați din toate națiunile maritime s'au îndreptat spre Groenlanda pentru a se dedica unei îndeletniciri fructuoase. În veacul al 17-lea olandezii băteau recordul în privința numărului de pescari de balene: ei trimiteau trei sute de vase speciale cu 14.000 de pescari. Pe vremea aceea, capul Spitzberg era foarte frecventat. O casă de pescuit olandeză poseda de altfel în Extremul nord o brutărie, și mai multe prăvălii și magazine.

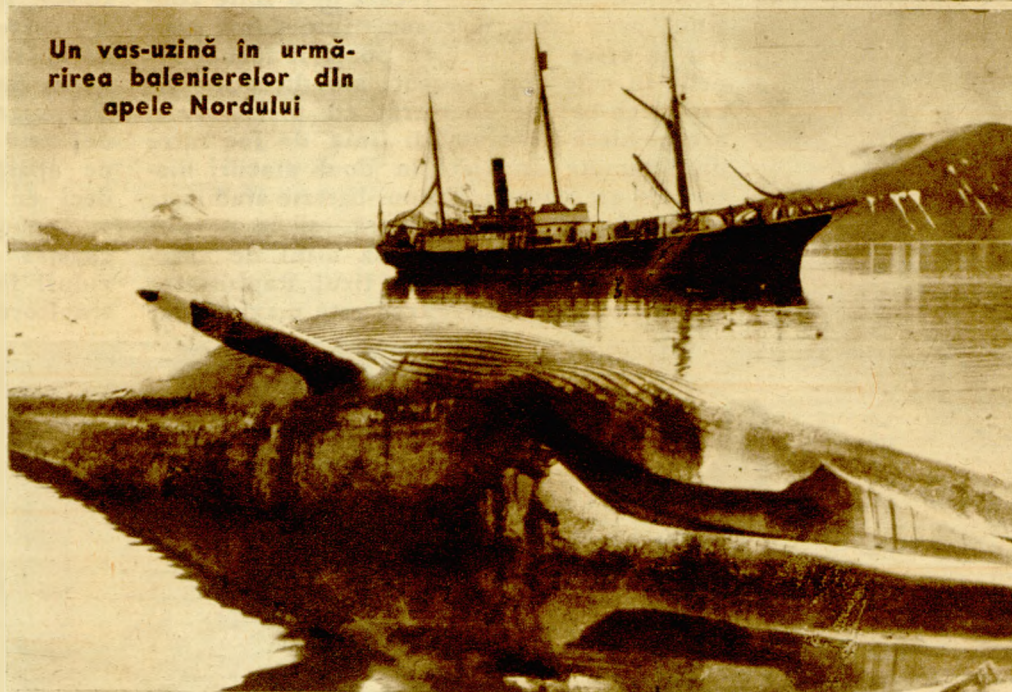
Dar balenele au simțit fluxul enorm de pescari și de vânători și s'au fugit din apele Nordului. Pescarii le-au urmărit până în strămtoriarea lui Davis pe celălalt țărm al Oceanului, unde americanii și-au făcut apariția în anul 1732.

Americanii vânau balenele în zona cuprinsă între golful Sfântul Laurențiu, capul Virginia și insulele Azore. În anul 1800 navigatorii americani trecură din

O balenă uriașă pescuită și depusă cu macaraua pe țărm



Un vas-uzină în urmărirea balenierelor din apele Nordului



Atlantic în Pacific. Acestea au fost începuturile marinei americane. Englezii, geloși pe foștii lor coloni, urmăreau balenierele americane, capturând echipajele pe care le obligau să servească pe vasele lor. Albionul nu putea suporta ideea că o altă putere navală se va ridica în lume.

În prima jumătate a veacului al XIX-lea pescuitul balenelor a luat o dezvoltare extraordinară în apele Pacificului. În anul 1832 americanii posedau în Pacific o flotă de baleniere de 30.000 de tone; în 1850 flota spori la 200.000 de tone.

Astăzi americanii nu mai folosesc la pescuirea balenelor decât o flotă extrem de redusă: câteva sute de tone. Capitalul american întrebuințat la industrializarea materiilor grase extrase din corpul balenelor se va urca la 40 de milioane de dolari, iar personalul din fabrici număra 10.000 de oameni. Beneficiile anuale variau între 8 și 9 milioane de dolari.

Când balena arctică de proporții colosale a început să dispară, aventurierii americani și-au îndreptat munca și capitalurile către un nou izvor de bogăție: aurul și petrolul.

În anul 1868 s'au inventat cângile numite „Sven-Foyn”, construite din fier, având la cap țeava unei arme care putea trimite în corpul balenei un proiectil mortal. Ceea ce odinioară se realiza printr-o muncă de ani, se putea distruge în câteva zile. Vânătoarea balenelor se făcea în condiții rapide. Pacificul s'a golit repede de balene și atunci pescarii au pornit în căutarea unor regiuni în care animalele marine s'au refugiat.

Norvegienii au descoperit prezența în număr mare a balenelor în regiunile arctice și antartice.

Turmele de balene rătăceau în căutarea hranei, înfricoșate de sălbăticia și dărzenia pescarilor. Industriile norvegice au început să folosească vase-uzină, în care balenele erau tăiate și transformate în uleiuri imediat după

vânarea lor. Vasul-uzină era însoțit în expedițiile sale de câteva baleniere de 250 de tone care-i furnizau materia primă. Vânatul balenelor își pierduse pitorescul, transformându-se într-o operație fără riscuri.

Englezii n'au vrut să lase norvegienilor monopolul acestei bogății. Au creat și ei societăți de vânăre a balenelor și câteva vase-uzină. În același timp, Rusia și Japonia au întreprins exploatarea Pacificului, lansând numeroase vase speciale.

Industria germană nu s'a lăsat mai prejos și în anul 1936 șantierul naval Weser a lansat un vas-uzină capabil să transporte 43.000 de tone.

Pentru a evita distrugerea completă a prețiosului animal, Anglia s'a înțeles cu Norvegia să limiteze timpul pescuitului la 8 luni pe an.

Balenele au dat loc la litigii și la conflicte internaționale care s'au rezolvat uneori în cadrul unor conferințe speciale.

Războiul actual a pus capăt certurilor și balenele pot în sfârșit să se bucure de plăcerile păcii, înmulțindu-se în libertate, până când lupta pentru distrugerea lor va reîncepe.

Moravurile ANIMALELOR

PEȘTII trec, în general, drept animale prea puțin inteligente și cu aptitudini „sentimentale” destul de limitate.

Și totuși, câțiva savanți reputați, explorând fauna apelor calde au făcut o serie de observațiuni interesante, care desmint în mod absolut această prejudecată înrădăcinată.

Într-o zi, unul dintre acești savanți pescuia cu undița, într-o barcă, în preajma insulelor Tortugas, când deodată un pește voluminos se prinde de undiță. Trăgând repede undița, savantul aduse la suprafață o știucă în vârful ei. Care nu-i fu însă mirarea, când observă alți doi pești de aceeași specie alături de prizonier, înotând toți strâns uniți! Aceștia aveau capetele înfipte, unul la dreapta, altul la stânga în corpul peștelui prins și înfigându-se în solzii acestuia din urmă, păreau să-l tragă ca și cum ar fi voit să libereze pe acest tovarăș nenorocit.

Abia în clipa când pescarul își aduse prada până în barcă, cei doi pești, pierzând orice nădejde, renunțară la încercarea lor, lăsându-și tovarășul în voia soartei lui mizerabile.

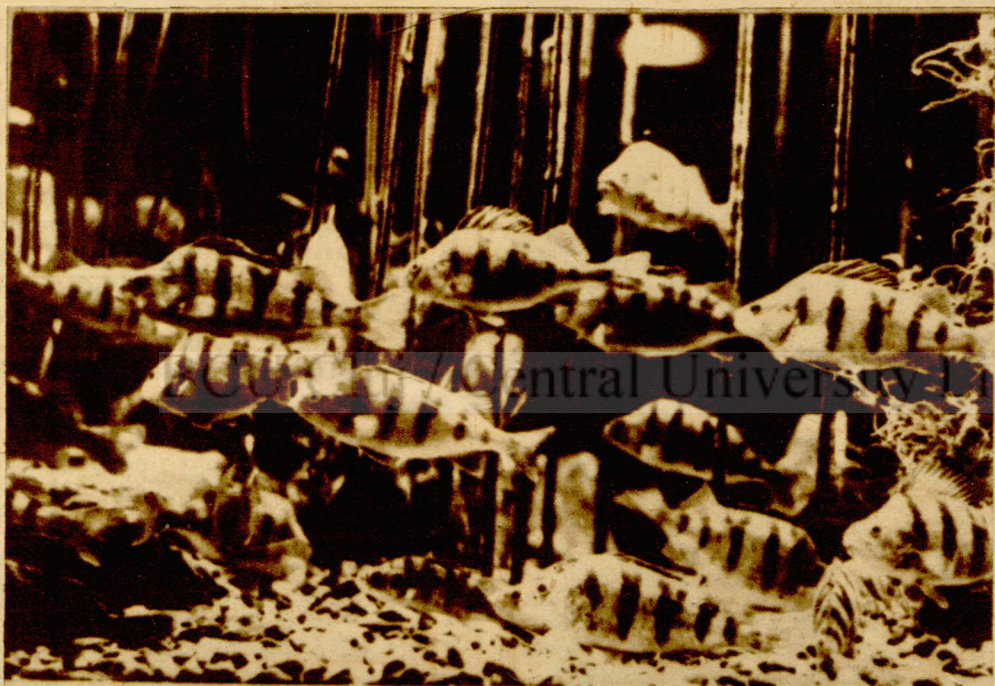
Se poate vorbi aci de un instinct de conservare, de un reflex mecanic? Atâtea noțiuni savante, născocite de psihologi ca să explice fenomenele observate la animale și socotite ca prea asemănătoare cu sentimentele omenești pentru a putea fi atribuite unor ființe „inferioare”. Sau e vorba mai degrabă de un simț dezvoltat al solidarității, de un adevărat sentiment moral?

Dar nu numai experiența pomenită proiectează lumini noi în această direcție.

Într-adevăr, un zoolog povestea de curând cazul unei antilope africane, care fusese atinsă de glonțul unui vânător la unul din picioarele anterioare. Animalul era cât pe ce să se prăbușească, piciorul fiindu-i complet sdrotbit. Spre marea mirare a vânătorilor însă, trei antilope din turma fugărită se întoarseră, cu toată primejdia ce le amenința, și înconjurând antilopa răuită îi proptiră corpul șo-

Dreapta: În fața primejdiei, peștii se adună într-o instinctivă solidaritate

Jos: Lebăda, care este o partizană înverșunată a monogamiei



O prietenie puțin obicinuită între o maimuță și un papagal

văitor, ca și cum ar fi voit să se țină în picioare și să scape de urmăritori.

Astfel sprijinit, animalul mai putu să înainteze vreo zece metri. Dar rana era prea gravă și puterile părăsind-o, antilopa se prăbuși. Cele trei semene rămaseră o clipă lângă ea, vizibil înspăimântate, neștiind ce să facă pentru a lua cu ele pe tovarășa lor. În cele din urmă, se hotărîră se dispără, nefiind capabile să ajute pe animalul în agonie.

În cursul aceleiași expediții, a fost rănit un babuin (specie de maimuță). „Deodată — povesteste vânătorul — grupul de babuini, pe care l-am surprins, își făcu din nou apariția, iar patru dintre ei ridicară pe rănit și-l ajutară să ajungă la pădurea apropiată”.

„Această manifestare apare cu atât mai extraordinară — adaugă vânătorul — cu cât se știe că babuinii sunt animale extrem de fricoase”.

Numeroase păsări se caracterizează printr-o remarcabilă credință conjugală și dragostea pentru pui, sentimente care se manifestează însă într-un mod mult mai statornic decât la oameni.

Așa, de pildă porumbelul, privighetoarea, lebăda, barza și gâsca sunt partizanii cei mai înverșunați ai monogamiei.

Iată însă un caz, care depășește în această privință cea mai îndrăzneată închipuire.

O pereche de găste din Canada și-a fixat domiciliul în eleșteul unei grădini zoologice. Femela a ouat, a clocit oul și a crescut puii cu o admirabilă sollicitudine.

Dornic de a ști dacă perechea se va întoarce în acest loc în anul următor, cel care le studia, le-a echipat cu niște inele, ca semn de recunoaștere.

Ei bine, timp de opt ani, perechea revenise regulat la același loc. În 1933 însă femela s'a întors singură și n'a mai ouat. După toate aparențele îi murise soțul. A rămas toată vara în parcul zoologic, pe care l-a părăsit odată cu venirea toamnei. În anul următor — mai exact în primăvara următoare — a revenit tot singură și de astădată și, nici în această vară, n'a mai făcut ouă.

Nu reprezintă oare această manifestare, o admirabilă pildă de credință conjugală, nu numai în timpul vieții, dar chiar și după moartea unuia din soți?



Stânga: Un porumbel dresat pentru curse poștale... particulare

TUNISIA

ȚARA VISULUI DE ODINIOARĂ

DESTINUL a vrut în deciziile sale implacabile ca Tunisia să devină o răscruce a războiului actual. În această țară de o mare frumusețe naturală are loc în clipa de față bătălia decisivă din spațiul Africii de Nord. Fatalitatea se complăce în a crea situații paradoxale și surprinzătoare. Cine ar fi putut să bănuiască, cu câteva luni în urmă, că forțe armate venite din Anglia și America de-a-lungul și de-a-latul oceanelor și mărilor se vor

Tineri arabi servind voluntar pe aerodromurile militare ale trupelor germane



Formații de parașutiști germani pe străzile orașului Tunis

nele orientale, iar sgomotele puternice ale escadrilelor în sbor acoperă nostalgică chemare a muezinului din minaretele înălțate spre un cer de safir.

Aspectele vieții pitorești a Orientului s'au combinat cu cele mai noi înfățișări ale tehnicii europene. Tankul german sau italian străbate satele și micile oaze în care copiii arabi mai învață carte ca acum două mii de ani, așezați pe jos în jurul profesorului, la umbra vreunui platan.

Tragedia se înfrățește în această țară cu visul și cu poezia. Soldatul se dublează de un poet, căci după ceasurile aspre ale luptelor crâncene, pe cerul împodobit cu mii de stele se aprinde cea mai aurită lună din câte se pot vedea pe fața pământului.

Tunisul a mai fost și altădată, cu mii de ani în urmă, teatru de luptă foarte important. Pe vremea aceea se înfruntau forța punică cu aceea a Romei imbatabile. Cartagina sfidase Roma, și Roma a pornit în expediții de pedepsire.

Bătrânul Caton a dorit ca cetatea punică să fie distrusă. Și dorința patriotului roman a fost împlinită de generalul deșertului, de Scipio. Cartagina a fost distrusă. De pe urma acestei cetăți prea puternice n'au mai rămas decât ruine și romanul lui Gustave Flaubert care-i evocă măreția

Copiii tunisieni privind curioși un tanc german pe străzile unui oraș din apropierea frontului



ciocni într-o teribilă luptă cu armatele italiene și germane venite din Europa sau deșertul Tripolitaniei?

Generalii Axei poate că știau acest lucru căci ei s'au aplecat cu interes peste hărțile africane pentru a folosi toate detaliile terenului într-o luptă inegală cu forțele de invazie.

Războiul a dat naștere unor aspecte stranii și impresionante în străvechea țară punică. Coloanele blindate ale Axei se întâlnesc pe drumurile tunisiene cu carava-

Dreapta: Suroși de caritate din Crucea Roșie germană interesându-se de soarta copiilor tunisieni

Din punct de vedere geografic și administrativ Tunisia se compune din trei părți: Tellul, regiunea Stepelor și Sudul.

Călătorul care a avut prilejul de a vizita Tunisia în timp de pace, își începea itinerariile tunisiene din Tunisia și din Cartagina. În Tunis se pot întâlni cele două aspecte ale Mediteranei: Europa și Islamul, civilizația creștină și civilizația arabă.

Orașul are un aspect combinat. De o parte lumea arabică,



Vedere dintr'un cartier comercial al Tunisului

de cealaltă. Franța transplantată de un mal pe altul al Mediteranei.

În orașul Tunis există de multă vreme tramvaie electrice dar ele ocolesc cartierul moscheilor numit Medena. Tunisul islamic vrea să se izoleze de spiritul cuceritor al Europei.

De pe terasele albe din Dar El Bez călătorul avea prilejul să vadă portul și orașul Tunis pierdut într'un câmp nesfârșit de nisip albit și aurit de razele soarelui. Piața și atelierul se înfrățesc în acest oraș de un farmec pur oriental. În ateliere se confecționează vestitele olării tunisiene, vase de forme delicate și elegante, cum numai anticii locuitori de pe țărmurile Mediteranei știau să facă. În piață se vând toate produsele solului și ale ingeniozității locuitorilor.

Fiecare meșteșug își are centrul său rural sau urban. Să știe, de pildă, că în orașul Kairuan, unde este adăpostită în marea moschee a orașului barba Profetului, se confecționează cele mai frumoase covoare ale Africei.

Din Tunis până la Cartagina circulă un tramvai electric. Una din stațiile care preced străvechea cetate punică se numește „Salambo” cu numele eroinei lui Flaubert. Tellul sau partea nordică a Tunisiei este regiunea ruinelor istorice și a micilor centre de meșteșugari. Tot acolo se află și Bizerta cu minunata ei radă din care francezii, și acum în urmă forțele germano-italiene, au făcut o cetate inexpugnabilă.

Bizerta este orașul caselor albe, al imenselor livezi și grădini, al vi-



Dreapta: Soldații germani făcând de gardă într'un cartier al Tunisului



Harta cu munții, apele și căile de comunicații ale Tunisiei

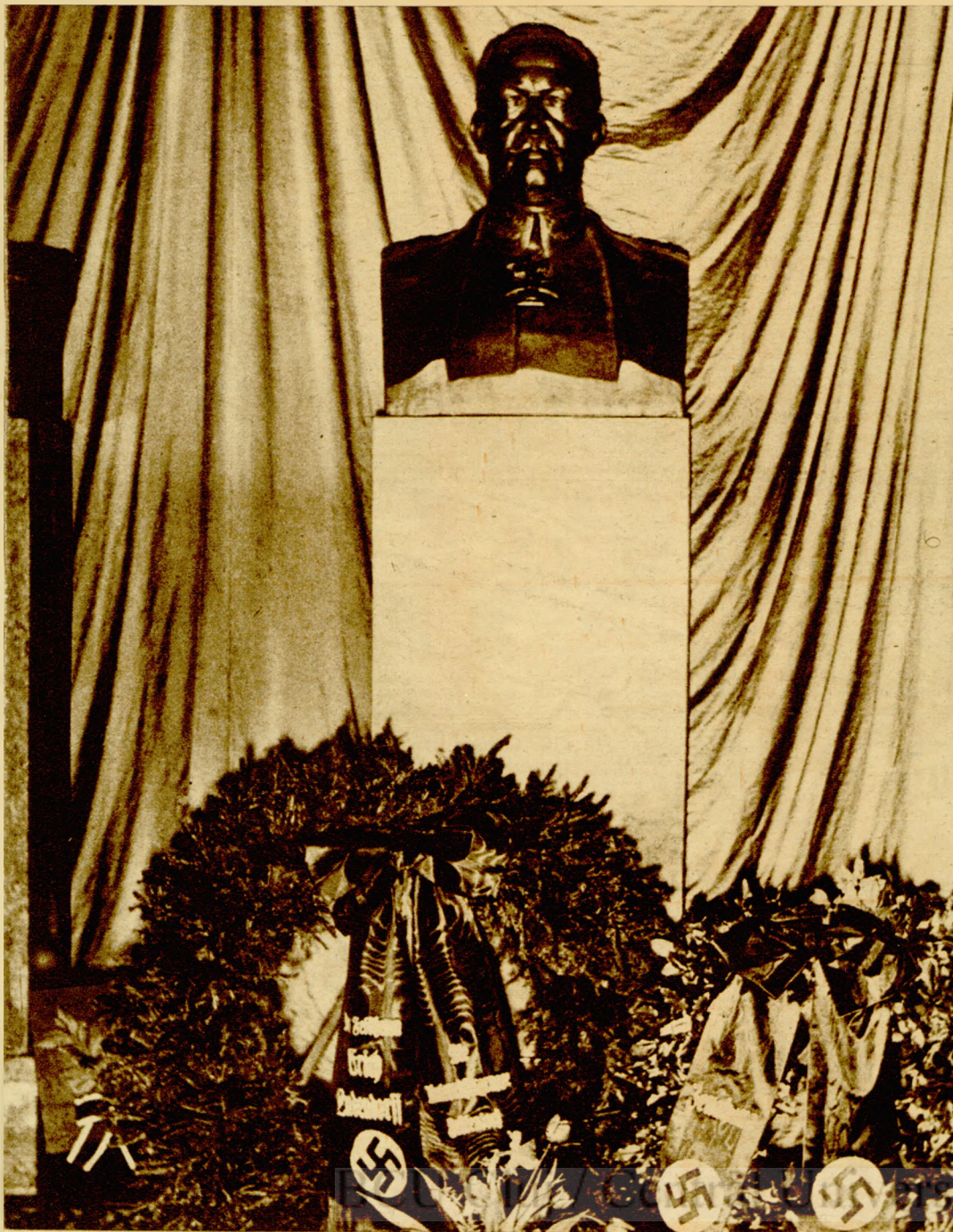
ilor care produc un vin de calitate excepțională pe care arabii îl vând deoarece Coranul le interzice consumarea lui.

Ceva mai la sud de coastă se află regiunea câmpiilor numită Medjerda. În ultima vreme luptele au intrat în zona câmpiilor. Această zonă are trei capitale: Kairuanul pentru turiști; Sfaxul pentru navigatori și Susa pentru geografi. Într'adevăr, călătorul se îndrepta în vremuri de pace spre orașul sfânt cu numeroase moschei și cu covoare vestite: Kairuan.

Turistul venind de pe mare, din spre Suez, lua primul contact cu Tunisul în minunatul port al Sfaxului, prin care se făcea un important trafic cu produse indigene.

Țara stepelor cuprinde faimoasele mine de la Gafsa în jurul cărora forțele mareșalului Rommel au dat bătălii soldate cu pierderi simțitoare pentru aliați. În această zonă a stepelor circulă imense turme mănate la pășune de berberi și tot pe aici șerpuiesc pis-

(Continuare în pag. 14-a)



în **TOATA**



Sus: Monumentul Generalului Ludendorff, Jos: Monumentul Eroilor dela Stalingrad, dela a cărui naștere se împlinise 78 de ani ridicat în sala de onoare a unei fabrici din Berlin

Angajată voluntar în serviciul transporturilor pentru front această femeie germană care conduce un camion greu, este văzută adeseori în apropierea primelor linii



LUMEA



me balerine ale Operei din Viena cari dau acum reprezentații pentru soldații germani de pe frontul de Est

Cu ocazia vizitei făcute la Marele Cartier al Fuehrerului, d. Mareșal Ion Antonescu studiază harta fronturilor împreună cu d. Hitler și cu Mareșalul Keitel



S'au implinit trei ani dela preluarea protecției armate a Norvegiei și Danemarcei. Vedem, la stânga, portul Narvik, după cucerirea lui de către trupele germane, iar la dreapta, vânători de munte germani înaintând prin peisajul caracteristic al Norvegiei



Înmormântarea victimelor de pe urma atacurilor aeriene britanice asupra orașului Anvers



Panică pe câmpul de curse dela Long Champs, la apariția avioanelor britanice care au lansat bombe în mijlocul mulțimii

*Ciorapul
care infrumusețează piciorul!*

ARWA
Sailor made



BCU Cluj / Central University Library Cluj

POND'S

PUDRĂ

CREMA

C

PENTRU NOAPTE

CREMA

V

PENTRU ZI

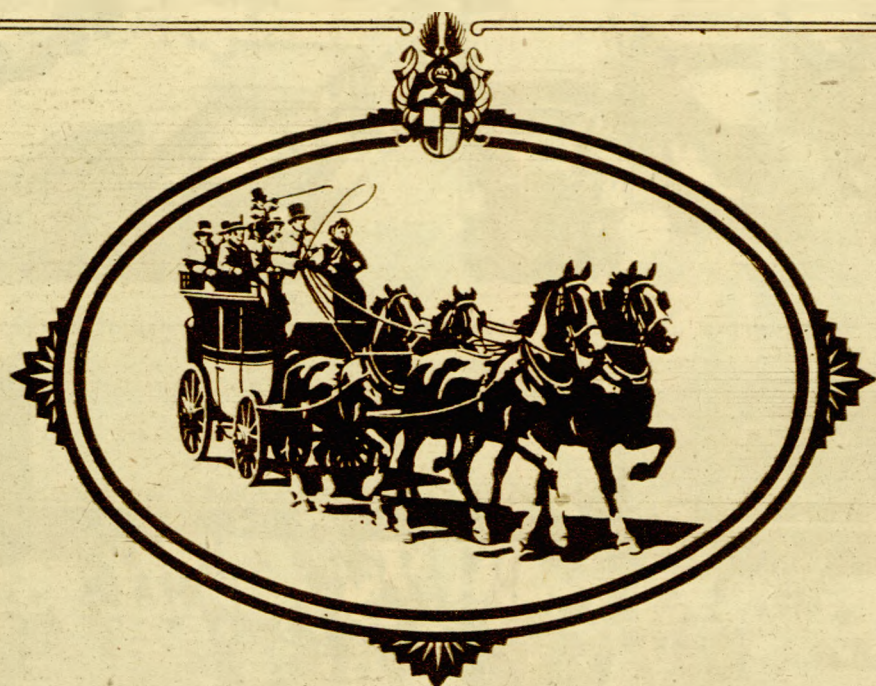
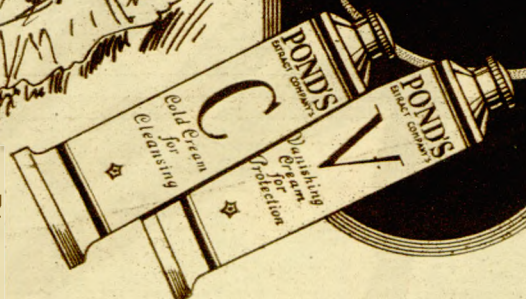
+

POND'S

FACE POWDER

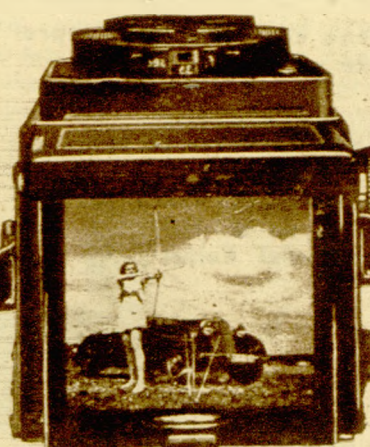


PRODUSE DE CALITATE
PENTRU
OAMENI DE CALITATE



In amintirea epocii diligențelor și ca un simbol de tradiție adevărată, vechea casă Mouson din Frankfurt a dat lavandei sale, veritabile și delicios aromate, semnul „cu diligență”

**MOUSON
LAVENDEL**



Fotografați cu **Rolleiflex**
Rolleicord

Distanța focală a lentilei
precisă dela 16 cm. depăr-
tare până la infinit.
Formatul ideal 6x6
Obiectivul vizibil pe
placă mată și în mo-
mentul declanșării, prin
urmare punere la punct
milimetrică.
Apogeul perfecțiunii



DOUA PREMIERE ASTEPTATE

DOUA noi premiere de valoare excepțională ne anunță „Oficiul Cinematografic Românesc” pentru săptămânile care vor urma. Două premiere așteptate cu firească nerăbdare de publicul nostru, datorită răsunătorului succes pe care aceste filme l-au înregistrat pe ecranele străinătății.

E vorba, în primul rând, de un film francez de mare montare, de unul dintre filmele cu care studiourile pariziene, ieșite din criza prin care au trecut tind să-și recapete reputația pe care o merită în producția cinematografică europeană. O feerie modernă, un film spiritual, spumos, captivant, intitulat „Caprices” și interpretat de fermecătoarea Danielle Darieux și de Albert Prejean. Premiera va avea loc la cinematograful Aro din Capitală, unde i se pregătește o prezentare în atmosferă de adevărat eveniment artistic.

Al doilea film excepțional care ni se anunță și desore care au mai scris în coloanele revistei noastre, este „Umbra cea mare”, ultima și — după părerea unanimă a cronicarilor străini — cea mai impunătoare creație a talentatului actor Heinrich George.

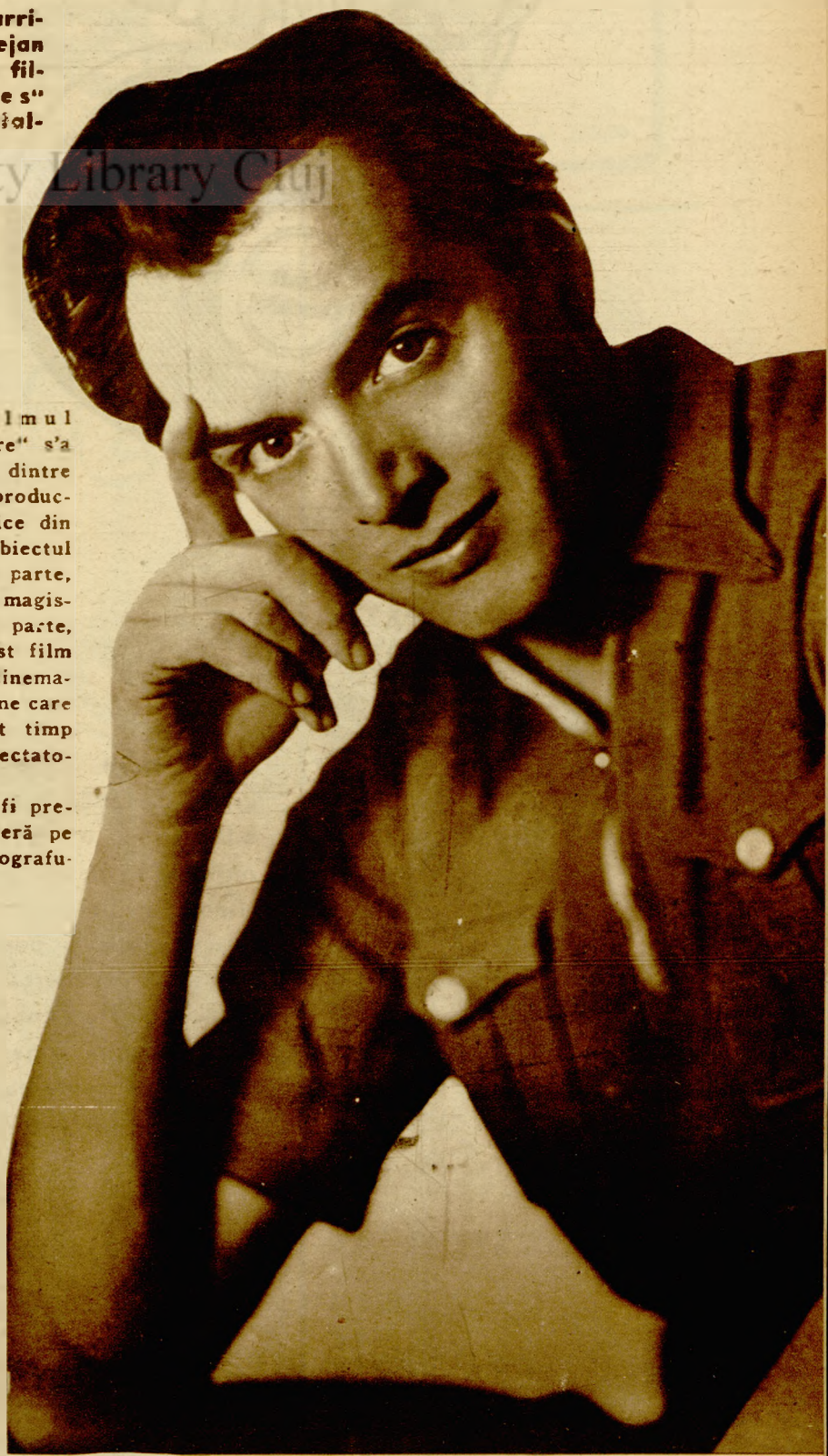
Punând pe ecran una dintre cele mai pătrunzătoare drame din lumea culiselor teatrale și având în rolurile principale, alături de Heineric George, pe talentata acriță Heidemarie Hatheyer, pe simpaticul Will Quadflieg și pe ispititoarea Marina



Sus: Danielle Darieux și Albert Prejean într-o scenă din filmul „Caprices” (Foto: Continental-film-O. C. R.)



Doi dintre partenerii lui Heinrich George din filmul „Umbra cea mare”: Heidemarie Hatheyer (stânga) și Will Quadflieg (dreapta). (Foto UFA - O.C.R.)



V. Ditmar, filmul „Umbra cea mare” s'a impus ca una dintre cele mai reușite producții cinematografice din ultimii ani. Subiectul și regia pe de o parte, și interpretarea magistrală, pe de altă parte, au făcut din acest film o capod'operă a cinematografiei Europene care va rămâne mult timp în memoria spectatorilor.

Acest film va fi prezentat în premieră pe ecranul cinematografului Trianon.



Lohse Uralt Lavendel este o lavandă veritabilă, iar nu o imitație obținută cu materii odorizante artificiale. Produsul original poartă imprimat pe marca sigilului cuvântul „Lohse”, care constituie o garanție pentru calitatea sa constantă.

DESCOPERIRILE



Sus: Cadavrul unui ofițer polon, cu mâinile legate la spate, așa cum a fost găsit în gropile dela Katyn



Sus: Cadavre, mereu alte cadavre se descoperă în gropile comune dela Katyn



Stânga: Talisman găsit atârnat la gâtul unui ofițer polonez ucis la Katyn

DELA KATYN



Tăranii ruși martori ai crimei din primăvara anului 1940 sunt interogați în prezența ziariștilor străini



Sus: Cadavrul unui maior polonez. Uniforma și insignele s'au păstrat relativ bine

Dreapta: Document din gropile dela Katyn: un talisman și marca de recunoaștere a soldatului Kozlinski



Bucuria nespusă a amintirilor plăcute eternizate pe clișeul fotografic. Fără transport de filme, fără armare cu mână, aparatul ROBOT îndeplinește totul complet automat! Aparatul ROBOT, complet automat, realizează toate dorințele. E mic, simplu de manipulat, totdeauna gata pentru declanșare, fotografiind și în culori. Obiectivele sale excelente și de mare luminozitate fac posibile mări în format mare.

ROBOT

Reprezentanța exclusivă pentru România:
Theodor Gr. Toma, București, B-dul Elisabeta Nr. 51, Telefon 3.55.88.

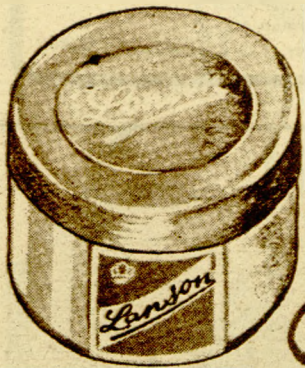
Pelikan



Cerneală pentru toc rezervor

RENUMITĂ DIN 1889

GÜNTHER WAGNER HANNOVER



BCU Cluj / Central University Library Cluj

Lanson

CREMĂ
SI
PARFUM

Visul Doamnei

LANG/DORFF & CO-BERLIN

TUNISIA, ȚARA VISULUI DE ODINIOARĂ

(Urmare din pag. 7-a)

tele de cămile și cele două linii ferate care se îndreaptă spre Sfax și spre Susa.

La Sfax călătorul putea găsi o atmosferă autentic arabă. Indigenii poartă și acum turbanul verde al discipolilor lui Ali. Haina lor este „gadromul“ larg și alb.

Satele și micile așezări de meșteșugari numite „sukuri“ se întind din zona stepelor până la Bab Djebli, unde se țineau pe vremuri faimoasele târguri de măgari.

Cele două căi ferate îndreptate spre Sfax și spre Susa străbat stepa prin regiunea numită Hadrumetum, pe unde au trecut cu mii de ani în urmă trupele lui Hanibal în timpul campaniei contra lui Scipione.

În campania militară din Tunisia s'au dat lupte și în regiunea Gabes. Profităm de ocazie pentru a aminti că în această regiune navigatorii greci auzeau cântecul ispititor al sirenelor.

În golful Gabes, numit și al Sirtei Mici, Ulise, prudent și șiret, s'a lăsat legat de marinarii săi pentru a nu da ascultare ispititoarelor chemări ale sirenelor.

Homer pretindea că marea era frumoasă în acest golf, căci era păzită de o Furie a cărei misiune

era de a supraveghea insula datofagilor — insula Djerba — unde creșteau poamele uitării.

Portul Gabes a uitat împreună cu locuitorii săi aceste vechi legende homerice. De altfel legenda nu mai putea adăuga niciun element atractiv unui golf de o mare frumusețe naturală.

Gabes este situat pe malul mării. Oaza leagă albastrul mării de albastrul nesfârșit al cerului. Casele se ridică pe mal și minaretele se înalță către cer.

Orașul pare o întrupare a bucuriei pământului mediteranian.

Cei care au văzut Tunisia nu a putut-o uita. Războiul a înglobat această țară în cercul de foc al luptei și al jertfei.

Ori care ar fi rezultatul luptelor, Tunisia va purta multă vreme semnele neșterse ale jertfei soldaților europeni, care în acest războiu apără într-o comunitate perfectă comorile unui trecut bogat în realizări naturale.

Din punct de vedere militar se știe de pe acum că luptele din Tunisia nu sunt decât o fază a marelui lupte pentru mediterana care va continua să se dea multă vreme, constituind pentru navigația aliată un mare semn de întrebare și un nou amenințator.



MADONA
tablou de G. Catargi

EXPOZIȚII

Sâmbătă 1 Mai a avut loc, în sala ziarului „Universul“, inaugurarea expoziției cunoscutului pictor C. Vlădescu.

Expoziția va rămâne deschisă în fiecare zi, între orele 10-1 jum. dim și 4-8 după amiază, până la 31 Mai.

Contra căderii părului vă ajută

LOȚIUNEA DE PĂR...



SIGURĂ DE SUCCES!

Apa de Colonia „Tosca” dă femeii moderne siguranța unui succes deplin; potrivită specificului feminin, ea unește în chip armonios distincția autentică cu cel mai ales rafinament. „TOSCA” e Apa de Colonia a femeii moderne.



— și ceea ce e important :
ouăle pot fi scoase oricând fără vre'un
inconvenient, iar altele puse la loc.

Sursa de procurare indică :
Firma KURT ERICH BINDER
Sibiu, Str. Elisabeta No. 64



Cu UNICA buna gospodină
prepară cafeluța cea mai fină.

Unica
SPECIALITATE PENTRU TURCEASCĂ



O DATA IMPORTANTĂ!
LA 14 MAI SE TRAGE CLASA IV-AA
LOTERIEI DE STAT

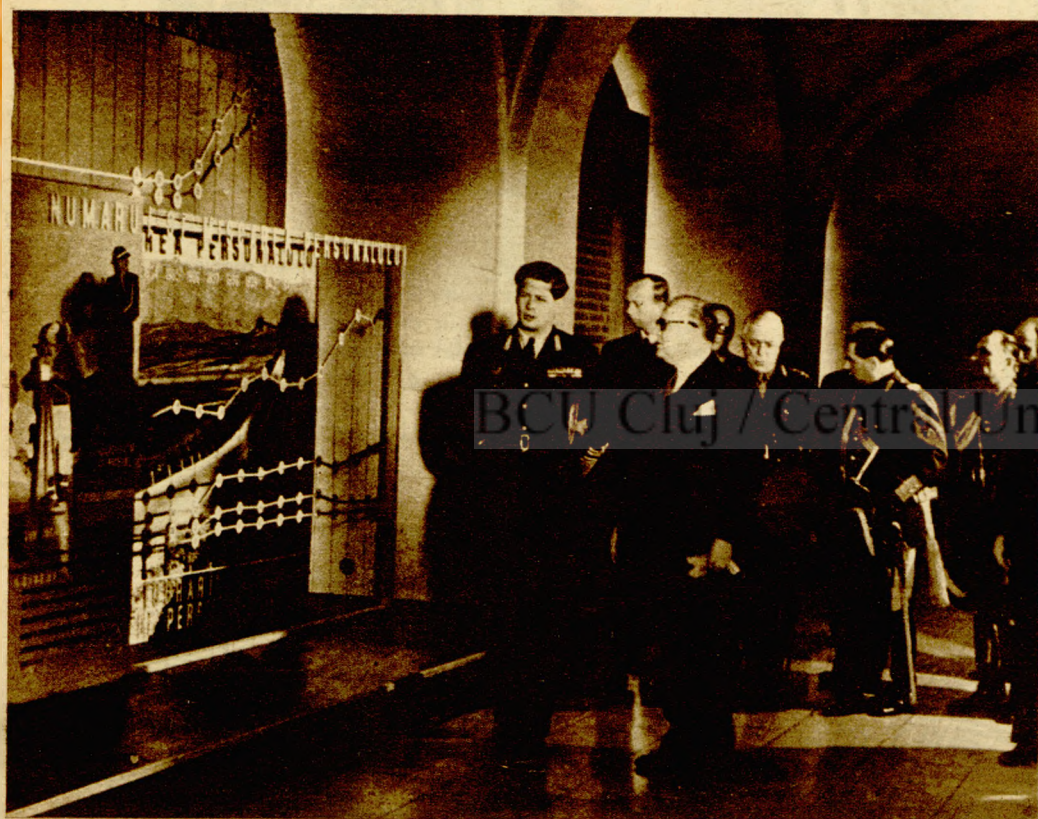
ULTIMELE FOTOGRAFII DIN ȚARĂ



M. S. Regele Mihai, M. S. Regina Mamă Elena, d-na și d. Mareșal Antonescu și d. Prof. Mihai Antonescu asistând la slujba Învierii în biserica Sf. Patriarhiei.



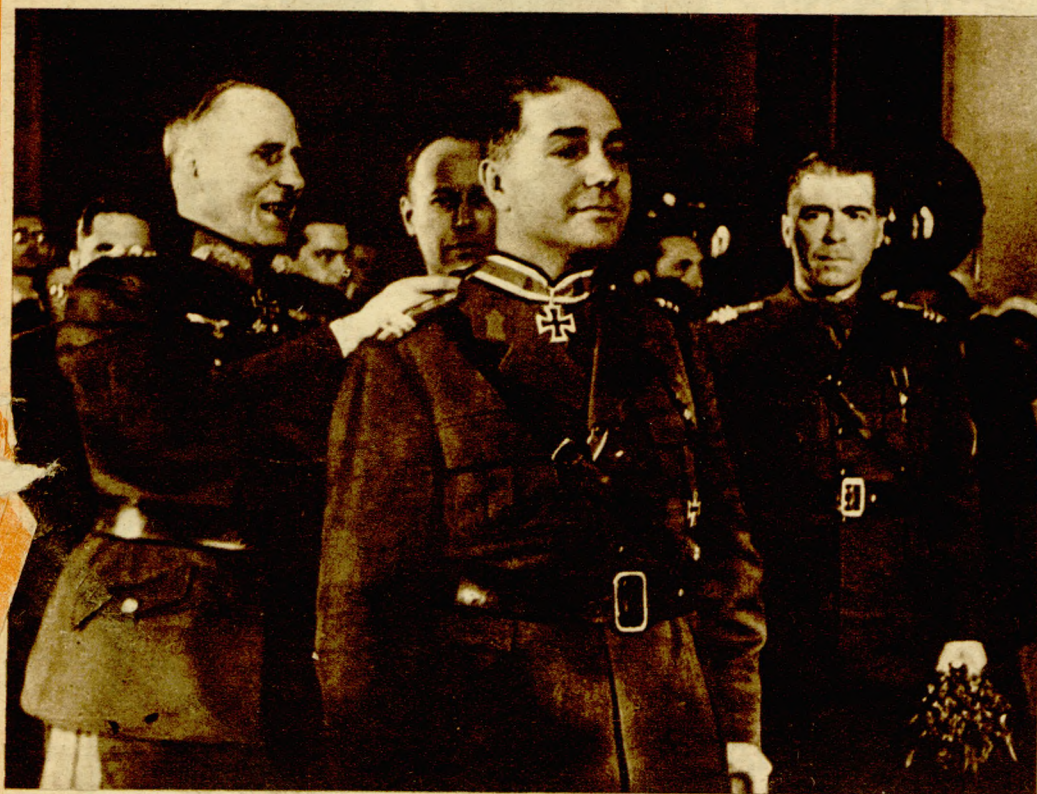
D. Mareșal Ion Antonescu ciocnind ouă roșii de Paști cu ostașii Regimentului de Gardă, în mijlocul cărora și-a petrecut prima zi de Paști.



M. S. Regele Mihai vizitând Expoziția de drumuri și căi navigabile.



D-na Maria Mareșal Antonescu împărțind unelte agricole invalizilor din Alexandria.



Solemnitatea decorării ofițerilor români care s'au distins în lupte, cu Crucea de Fier, la Spitalul Z. I. 303.



D-na Maria Mareșal Antonescu vizitând Spitalul Militar unde a împărțit daruri de Paști.